

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **I. Z.,** zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2024, č. j. OAM-78/ZA-ZA11-ZA03-2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2024, č. j. 33 Az 7/2024-28,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2024, č. j. 33 Az 7/2024-28, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 2. 2024, č. j. OAM-78/ZA-ZA11-ZA03-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 16 819 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je moldavskou státní příslušnicí. Do České republiky přicestovala autobusem dne 15. 5. 2023. Dne 16. 1. 2024 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice s odůvodněním, že se ve vlasti zadlužila, přičemž v tuzemsku by chtěla

pobývat i nadále, aby mohla svůj dluh splatit a získat zpět svůj byt v Moldavsku, který propadl jejímu věřiteli. Žalovaný její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žalobkyně přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, a neprokázala, že v jejím případě Moldavsko za takovou zemi považovat nelze. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] Krajský soud připomněl, že Moldavsko je vyhláškou č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále „vyhláška“), označeno za bezpečnou zemi původu. Dodal, že s účinností do 30. 9. 2023 bylo Moldavsko jako bezpečná země vymezeno s výjimkou Podněstří, v souvislosti s čímž byla podána předběžná otázka Soudnímu dvoru EU.

[3] Žalobkyně nepocházela z Podněstří a o předložené předběžné otázce nebylo k datu rozhodování v žalobkynině věci rozhodnuto. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu již bylo Moldavsko ve vyhlášce označeno za bezpečnou zemi původu bez dalšího. Krajský soud tudíž neshledal důvod pro přerušení řízení a žalobkyni dále považoval za žadatelku o mezinárodní ochranu pocházející ze země, jež je pro ni bezpečná. V takovém případě dochází k obrácení důkazního břemene. V souladu s judikaturou tak úkolem žalobkyně bylo tvrdit a prokázat relevantní skutečnosti odůvodňující udělení mezinárodní ochrany.

[4] Jádro žalobkyní předkládaného azylového příběhu spočívalo v tvrzených obavách z možného protiprávního jednání věřitele, jemuž nebyla schopna vrátit zapůjčené finanční prostředky. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že tvrzené nebezpečí pochází od soukromých osob, a není tedy azylově relevantním důvodem, neprokázala-li žalobkyně, že se bez úspěchu pokusila domoci ochrany ve státě původu, případně že jí domovský stát není schopen či ochoten poskytnout ochranu před pronásledováním či vážnou újmou. Žalobkyně v tomto směru uvedla pouze to, že moldavská policie vyvíjí aktivitu pouze za úplatky, což si žalobkyně nemůže dovolit. Krajský soud toto žalobkynino konstatování nepovažoval za způsobilé naplnit judikaturou formulovanou podmínku marného využití dostupných vnitrostátních prostředků nápravy. Žalobkyně netvrdila ani nedoložila žádné konkrétní skutečnosti či individuální zkušenosti svědčící o tom, že by jí moldavská policie odmítla poskytnout pomoc. Krajský soud tudíž uzavřel, že stěžovatelka nevyvrátila zákonnou domněnku, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu. Námitky žalobkyně ohledně nepoužitelnosti ve spisu založené zprávy o zemi původu krajský soud odmítl s tím, že žalobkyně nijak konkrétně nerozporovala informace v ní obsažené co do jejich pravdivosti či aktuálnosti. Krajský soud tudíž v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“ a „napadený rozsudek“) blanketní kasační stížnost. V prvním doplnění kasační stížnosti žádala přiznání odkladného účinku, přičemž se odkázala na rozsáhlou citaci usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011,

č. j. 5 As 73/2011-100. V druhém doplnění kasační stížnosti pak stěžovatelka uvedla, že napadený rozsudek nereflektuje závěry rozsudku Velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2024, *Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky*, C-406/22, ECLI:EU:C:2024:841 (dále „rozsudek ve věci C-406/22" a „SDEU"), který se týkal její země původu. Stěžovatelka má za to, že Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi, neboť neovládá celé své území, jež je částečně pod okupací prorusky orientovaných separatistických sil. Navrhla, aby NSS napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se současnou judikaturou SDEU týkající se posuzování bezpečné země původu je seznámen, ponechává proto rozhodnutí o stěžovatelčině kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku na uvážení NSS.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[8] S ohledem na to, že v řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s."), potřeba nejdříve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud tomu tak není, kasační stížnost bude odmítnuta pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře popsal podmínky, za jejichž splnění je kasační stížnost přijatelná. V klíčovém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, vymezil tyto čtyři typové případy: „*1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. […] 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. […] 4) [P]okud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*"

[9] Stěžovatelka neuvedla konkrétní důvod přijatelnosti své kasační stížnosti. Odkazovala nicméně v obecné rovině na rozsudek ve věci C-406/22, v němž SDEU mj. na druhou z předběžných otázek předložených ve věci žadatelů moldavské státní příslušnosti odpověděl v bodu 83 tak, že čl. 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice") ve spojení s její přílohou I „*musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice.*" Vedle toho v odpovědi na třetí předloženou předběžnou otázku SDEU uvedl (bod 98), že „*je-li k soudu podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37* [procedurální] *směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a ex nunc posouzení, které stanoví […] čl. 46 odst. 3* [procedurální směrnice], *přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu,*

že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice, i když toto porušení není na podporu tohoto opravného prostředku výslovně namítáno.“

[10] Tvrzením o rozporu napadeného rozsudku se závěry rozsudku SDEU ve věci C-406/22 stěžovatelka fakticky namítá, že na její případ nemohl být aplikován postup podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Namítaná pochybení žalovaného a krajského soudu ohledně hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu jsou tudíž zcela zásadní povahy, a nelze *prima facie* vyloučit jejich způsobilost mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 213/2022-43). Kasační stížnost je tudíž přijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] V rozsudku ve věci C-406/22 SDEU nijak konkrétně nehodnotil skutkovou otázku, zda Moldavsko (či část jeho území) naplňuje kritéria potřebná pro přípustnost označení země za bezpečnou zemi původu ve smyslu procedurální směrnice, resp. vnitrostátní úpravy. Vedle toho, právní stav, na jehož půdorysu byly závěry rozsudku ve věci C-406/22 formulovány, se v podstatném ohledu v nyní řešené věci liší. S účinností od 1. 10. 2023 bylo ve vyhlášce Moldavsko za bezpečnou zemi původu označeno jako celek, tj. bez teritoriální výjimky Podněstří. Nelze nicméně odhlížet od toho, jak s právním názorem SDEU dále naložila tuzemská judikatura.

[13] V bodu 26 již shora zmíněného rozsudku č. j. 5 Azs 213/2022-43 NSS citoval body 49 až 51 a 53 rozsudku krajského soudu ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024-38, vydaného ve věci posuzované Velkým senátem SDEU pod zn. C-404/22, v němž je hodnocen postup žalovaného podle novelizovaného (tj. rovněž na případ stěžovatelky aplikovaného) znění vyhlášky:

„Je třeba připomenout, že vyhláška až do 30. 9. 2023 vymezovala v § 2 bodě 15 Moldavsko jako bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří. Krajský soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 14/2022-154, vysvětlil, že takovéto vymezení bezpečné země původu odporovalo požadavkům procedurální směrnice, jak je vyložil rozsudek [SDEU]. *V roce 2022 v Podněstří docházelo k četným případům mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení, zejména ze strany podněsterských orgánů. Podle podněsterských předpisů také bylo možné udělit trest smrti (blíže viz body 55 až 59* [posledně krajským soudem] *citovaného rozsudku). Situace v Podněstří ostatně byla důvodem, proč ho Česko dlouho nepovažovalo za bezpečnou část Moldavska.*

Novelou vyhlášky [...] už je ovšem Moldavsko na seznamu bezpečných zemí původu celé (§ 2 bod 16 vyhlášky). Důvodová zpráva k novele vyhlášky v obecné části uvádí, že:

‚Návrh novely rovněž vypouští teritoriální výjimky u dvou zemí, které na seznamu bezpečných zemí původu zůstávají (Gruzie a Moldavsko). [...] Platí, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany, který pochází z bezpečné země původu, může zejména při pohovoru

prokázat, že v jeho konkrétním případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Pokud nebude správní orgán schopen tvrzené skutečnosti či důkazy individuálně vyhodnotit ve lhůtě pro rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti podle § 27 odst. 5 zákona o azylu, je nutné žádost o mezinárodní ochranu posoudit v běžném režimu. Zařazení země na seznam bezpečných zemí původu tedy nebrání individuálnímu posouzení situace u konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu bez aplikace konceptu bezpečné země původu. Povinnost individuálního posouzení každé žádosti ve věci mezinárodní ochrany tak opravňuje na seznamu bezpečných zemí původu ponechat i dvě země, u kterých se navrhuje vypuštění tzv. teritoriální výjimky. Jde o geografické oblasti, které nejsou pod absolutní kontrolou vlády daného státu a tyto oblasti nelze v mezích kritérií daných procedurální směrnicí a zákonem o azylu považovat za bezpečné. Pokud by z těchto oblastí pocházející osoba požádala o udělení mezinárodní ochrany, bylo by nutné vzít v potaz bydliště v těchto oblastech a žádost by zpravidla byla posuzována ve standardním řízení o mezinárodní ochraně.'

Ve zvláštní části pak důvodová zpráva k novele vyhlášky uvádí:

‚Dále se v bodě 8 a 16 vypouští tzv. teritoriální výjimka. Jak již bylo uvedeno výše, s ohledem na povinnost individuálního posouzení každé žádosti není v rozporu s povinností zachovat přístup k mezinárodní ochraně osobám, které jí potřebují. V současné době je před [SDEU] *vedeno řízení, které se mimo jiné týká územních výjimek v určení bezpečné země původu.* [SDEU] *by měl odpovědět, zda je souladné s právem EU, pokud je určitá třetí země zařazena na národní seznam bezpečných zemí původu s výjimkou určitého území. Jedná se o otázky položené správním soudem České republiky (*[věc] *C-406/2022).'*

Je třeba upozornit, že důvodová zpráva k novele vyhlášky nepopisuje, co se v Moldavsku a konkrétně v Podněstří změnilo k lepšímu. Naopak stále přiznává, že jde o geografickou oblast, kterou nelze podle procedurální směrnice považovat za bezpečnou. Důvodem zrušení teritoriální výjimky a zařazení celého Moldavska včetně Podněstří na seznam bezpečných zemí původu podle všeho byly předběžné otázky, které krajský soud podal [SDEU].

(...)

Jestliže tedy podle unijního práva musí bezpečná země původu splňovat kritéria procedurální směrnice na celém svém území, což musí dokládat informace o takové zemi, které jsou součástí správního spisu, pak těmto požadavkům žalovaný nedostál."

[14] Souhlasně s bodem 27 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 213/2022-43 lze i v nyní řešené věci konstatovat, že posouzení stěžovatelčiny žádosti jakožto zjevně nedůvodné v režimu § 16 odst. 2 zákona o azylu bylo dosud „*založeno na informacích o Moldavsku, z nichž vyplynulo, že území separatistického Podněstří nelze považovat z hlediska podmínek dle přílohy I procedurální směrnice za bezpečné.*" Podle odpovědi na třetí předběžnou otázku z rozsudku ve věci C-406/22 měl krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí z moci úřední v rámci úplného a *ex nunc* posouzení přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků označení Moldavska jako bezpečné země původu, i když toto porušení nebylo v žalobě výslovně namítáno.

[15] Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí měl k dispozici ve správním spisu založenou *Informaci OAMP: Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu* ze dne 3. 10. 2023 (viz. bod 31 napadeného rozsudku). V této souvislosti lze odkázat na bod 52 výše citovaného rozsudku krajského soudu č. j. 41 Az 8/2024-38: „*V této zprávě se o Podněstří píše jen, že: ‚Mimo kontrolu ústřední vlády v Kišiněvě zůstává tzv. Podněstří, které se od Moldavska odtrhlo v roce 1991, vytvořilo paralelní státní struktury a je z velké části závislé na Ruské federaci.‘ Nic více se v této jediné zprávě, o kterou se žalovaný opřel, o Podněstří neobjevuje (k irelevanci otázky skutečné kontroly Moldavska nad Podněstřím pro vymezení bezpečné země původu jako celku viz body 134 až 144 stanoviska generálního advokáta – pozn. soudu). Ze žádného z relevantních zdrojů a podkladů tedy neplyne, jaké jsou věcné důvody, pro které lze nyní Podněstří považovat za bezpečnou část Moldavska. Jinými slovy krajský soud nemá před sebou od žalovaného podklad, na jehož základě by mohl přezkoumat, zda Podněstří – a tedy i celé území Moldavska – splňuje podmínky přílohy I procedurální směrnice pro vymezení této země coby bezpečné země původu.*“

[16] V nyní projednávané věci bylo napadené rozhodnutí založeno na aplikaci konceptu bezpečné země původu – žádost stěžovatelky proto byla podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost. Ze stejného důvodu byl postup žalovaného aprobován napadeným rozsudkem. Ve světle výše uvedeného nicméně nemůže obstát závěr krajského soudu, že stěžovatelku lze považovat za žadatelku o mezinárodní ochranu pocházející ze země, jež je pro ni bezpečná. Nemohlo tak dojít k přenosu důkazního břemene, na základě čehož by musela tvrdit a prokázat relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud vyšel v rozporu se závěry rozsudku SDEU ve věci C-406/22 z premisy, že žalobkyně měla vyvracet zákonnou domněnku pojetí Moldavska jako bezpečné země původu. Stejně tak není relevantní argument krajského soudu, že žalobkyně nepochází z autonomního regionu Podněstří. Vzhledem k závěrům navazující české judikatury tato skutečnost nemění nic na aplikovatelnosti rozsudku ve věci C-406/22 na stěžovatelčin případ (viz bod 54 rozsudku krajského soudu č. j. 41 Az 8/2024-38).

[17] Pro rozpor § 2 bodu 16 vyhlášky s (eurokonformně vyloženým) zákonem o azylu nemohl NSS k tomuto ustanovení přihlédnout, a tedy aplikovat je na projednávanou věc. Rozhodnutí žalovaného jsou tak nezákonná, neboť aplikovala koncept bezpečné země původu a s tím související procesní odchylky ve vztahu k žádosti stěžovatelky, která pochází ze státu, jenž byl zařazen na seznam bezpečných zemí původu, v rozporu se zákonem o azylu. Krajský soud měl z výše uvedeného důvodu napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud považuje za přiléhavé odkázat na tomto místě na pasáž bodů 27 a 28 rozsudku č. j. 5 Azs 213/2022-43, podle níž „*[s]oučasné znění vyhlášky […] by […] bylo na případ* [stěžovatelky] *použitelné pouze v případě, pokud by žalovaný v novém hodnocení Moldavska jakožto bezpečné země původu, které by učinil součástí správního spisu, důkladně nově zhodnotil i situaci ve zmiňovaném separatistickém regionu a dospěl k závěru, že již splňuje podmínky přílohy I procedurální směrnice k tomu, aby i toto území Moldavska mohlo být považováno za bezpečné.*

V opačném případě bude žalovaný povinen posoudit žádost [stěžovatelky] *v plnohodnotném řízení (nenastanou-li důvody pro zastavení řízení dle § 25 zákona o azylu či neshledá-li žalovaný důvod pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 zákona o azylu). To znamená, že bude v prvé řadě povinen si obstarat podrobnější a adresnější informace o zemi původu, než jsou zmiňovaná obecná a stručná hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, resp. jeho bezpečnostní a politické situace.“*

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] S ohledem na výše uvedené NSS výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadený rozsudek. Současně rozhodl výrokem II. i o zrušení napadeného rozhodnutí, neboť pro takový postup byl důvod již v řízení před krajským soudem [§ 110 odst. 1 věta první před středníkem ve spojení s jeho odst. 2 písm. a) s. ř. s.], a žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení [§ 78 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. S ohledem na to, že NSS rozhodl bezprostředně po provedení nezbytných procesních úkonů přímo ve věci samé, nezabýval se návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[20] Žalovaný je vázán výše vysloveným právním názorem NSS [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Především tak bude muset v dalším řízení respektovat v odůvodnění tohoto rozsudku shrnutý a pro věc relevantní právní názor SDEU, jakož i na něj navazující judikaturu českých soudů.

[21] O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.) rozhodl Nejvyšší správní soud podle zásady úspěchu ve věci vyjádřené v § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Celkový procesní úspěch v řízení o žalobě i o kasační stížnosti je třeba připsat stěžovatelce, ta má tedy vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů.

[22] Stěžovatelka vynaložila náklady na své zastoupení v řízení před krajským soudem i v řízení před NSS advokátem JUDr. Matějem Šedivým, proto jí náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[23] V řízení před krajským soudem vznikly stěžovatelce náklady, které sestávají z odměny za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby), jedné poloviny odměny za návrh na přiznání odkladného účinku a náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), odst. 2 písm. a), odst. 3 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Celková výše náhrady nákladů za řízení před krajským soudem tak činí 8 650 Kč.

[24] Náklady řízení, které stěžovatelce vznikly v řízení o kasační stížnosti, sestávají z odměny zástupce stěžovatelky za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (sepis kasační stížnosti včetně jejího doplnění), jedné poloviny odměny za návrh na přiznání odkladného účinku a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby [§ 7, § 9

odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. a), odst. 3 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí 5 250 Kč.

[25] Žalovaný je povinen zaplatit stěžovatelce náhradu nákladů řízení zvýšenou o DPH, již je zástupce stěžovatelky povinen odvést, v celkové výši 16 819 Kč (13 900 Kč + 2 919 Kč), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2024

Eva Šonková
předsedkyně

s e n á t u